

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. XXV. Quibus Angelis authoribus tribuenda sunt, quæ cum molestijs,
quæ ab humanis Spiritibus afferuntur viuentibus, coniuncta sunt bonisné
an malis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

Dictis vndecimum addo. *Quòd quandocunque aliquibus inuisibilibus in assumptis corporibus redduntur humani Spiritus; opus Angelorum agnoscere oporteat.* Et hoc aliquando fieri dubium non est. quia eodem loco existentes ab his videntur, ab aliis nequaquam. Quod verò Angelorum hoc opus sit, tam est certum; quàm quòd humanorum Spirituum esse non possit.

20.

Et quæ hætenus diximus, in illorum sunt genere, quæ idcirco Spiritibus Angelicis tribuuntur; quia per humanos fieri nequeunt. Alia sunt, quæ quamuis per humanos fieri possint; & humanas vires non excedant; ob iustas tamen causas, potius Angelis, quàm hominum Spiritibus tribui debere videntur.

21.

In horum genere sunt grauia damna, quæ viuentibus quandoque per Spiritus afferuntur, qualia sunt mors, contractio membrorum, & his similia. Hæc quamuis humanis Spiritibus authoribus fieri possint; ab Angelis tamen, & non humanis Spiritibus afferri credimus, ob rationes, quas capite 29. in secunda nostra Disputationis parte afferimus.

22.

Ex dictis manifestum est, quid discriminis sit inter molestias, quas Angeli mali, atq; illas, quas humani Spiritus viuentibus afferunt, si ad molestiarum authores respiciamus. Possunt Angeli absque humanorum Spirituum opera molesti esse. non possunt Spiritus humani absque Angelorum. Quotiescunque molestiæ ab humanis Spiritibus afferuntur, aliqua opera Angelorum interuenit. At non quotiescunque molesti sunt Angeli: opera accedit Spirituum humanorum.

23.

CAP. XXV.

Quibus Angelis authoribus tribuenda sunt illa, quæ cum molestiis, quæ ab humanis Spiritibus afferuntur viuentibus, coniuncta sunt: bonisne an malis.

Durima esse in infestationibus atque molestiis, quæ per humanos Spiritus afferuntur, & non his, sed Angelis authoribus sunt, ex duobus præcedentibus Capitibus certum est, & manifestum. Verùm, quoniam Angeli duplices sunt; quidam mali, qui propter peccata sua, à Dei gratia exciderunt, & infernalibus pœnis adiudicati sunt; quidam boni, qui in gratia perstiterunt, & vitam æternam, quã iam felicissimam agunt.

24.

Abi.

sibi promeruerant; meritò quæritur, *Veròsnam veros auctores atq; effectores molestiarum agnoscere debeamus*; bonosne, id est, beatos Spiritus; an malos, id est, *Dæmones*. Cui quæstioni præsentè Capite respondendum est.

2. Et quidem ab vtrisque molestias omnes, qualescunque etiam illæ sint, omniæque, quæ ad molestias concurrunt, *posse* procurari, nemo ignorat. Cùm enim hîc tria necessaria sint, voluntas, vt velint; scientia, vt norint; potestas, vt valeant; hæcque omnia & singula, tam in bonis, quam malis Angelis reperiantur; quid prohibet cur molestiæ hæ vtrorsq; authores habere possint.

3. Et de *voluntate*, quòd velle possint, dubium non est. potest à Deo ipsis officium hoc imponi; voluntati autem eius quis resistet? Possunt & ipsi vltro hæc officia suscipere. Non enim ab ipsorum conditione sunt aliena. Deniq; hæcque, hisq; similia vtrique non rarò præstant apud viuentes.

4. Sic de *scientia* ipsorum res est extra controuersiam. Pollent scientia maxima vtrique ob rerum omnium sibi in principio mûdi congenitas species, in quibus veluti in speculo quas. & quot, & quando volunt, res possunt perfectissimè intueri. Ad hanc cùm rerum multarum obseruatio, experientiaq; accesserit; non potuit non magna incrementa rerum successu accepisse.

5. Nec est dubium de *potestate* vtrorumque, Natura corporalis, inquiunt Philosophi, ad omnem localem motum Angelis subiecta est. An bonis tantum? Etiam malis. Iam verò molestiæ hæ, & quæcunque cum ipsis sunt coniuncta, motu corporalis naturæ fiût & perficiuntur omnia.

6. Obstat fortassis dictis, quod quidam ipsorum, à *statu perfectiori*, in quo conditi sunt, *exciderunt*? Non obstat. Non ob hoc vires ipsorum, quæ hîc requiruntur, labefactatæ sunt: non sunt diminutæ. Natura tam in his integra, perfectaque permansit; quàm in aliis, qui à statu suo non exciderunt, sed maioribus transnaturalibusque donis sunt cumulati.

7. Sic nec à bonorum Angelorum conditione officia hæc aliena sunt. quamuis enim hi in diuinæ maiestatis contemplatione sint toti; humanarum tamen rerum curam, cogitationesq; quas Deus Opt. max. illis commendauit, non deponunt; quin eò & diligentius & ardentius exequuntur sibi imposita officia; quò diuinæ benevolentia in se sentiunt & obseruant argumenta clariora & maiora.

8. Et possunt *boni* Angeli etiam esse authores molestiarum, quæ *damnatorum* hominû Spiritibus tribuuntur. Et possunt *mali* Angeli esse au-

esse authores earum, quæ tribuuntur *purgandis Spiritibus*. Cur enim non possunt? An quod suis viribus possunt, id ne præstare valeant, prohibet conditio Spirituum humanorum? Non prohibet.

Possunt igitur utriusque omnium molestiarum, & quæ cum ipsis coniuncta sunt, esse authores, siue à bonis, purgandisque Spiritibus afferantur; siue à malis damnatorum hominum Spiritibus. *An etiam authores sum?* Hoc maiorem habet difficultatem.

Quæstioni verò huic ita rectè responsum existimamus, si dicamus *Omnium, quæ malis damnatorum hominum Spiritibus tribuuntur, ab ipsis autem fieri nequeunt; non bonos, sed malos Angelos authores & Architectos esse. Præterea Omnium, quæ à purgandis Spiritibus fieri putantur, ne tamen ipsorum virtute fieri possunt, Angelis bonis, tanquam causis efficiendis ascribenda. Ut breuiter dici possit: Damnatorum Spirituum ministros in molestiis esse Dæmones: Purgandorum verò in iisdem ministros esse Angelos beatos. Vide Thom. 1. p. quæst. 89. a. 2. ad 2.*

Quod dicimus utrorumque conditio postulare videtur. *Quæ enim participatio iustitiæ cum iniquitate? quæ societas luci ad tenebras? quæ conuentio Christi ad Belial? qui consensus templo Dei cum idolis? Ita D. Paulus 2. Cor. 6. Et hæc docere possunt bonos Angelos non hinc perditæ salutis Spiritibus seruire: sed eadem inuersa probabunt malos Angelos non se ingerere in res, atque negotia purgandorum Spirituum. Quæ enim participatio iniquitati cum iustitia? quæ societas tenebrarum ad lucem? quæ conuentio Belial ad Christum? qui consensus idolis cum templo Dei?*

Veruntamen, ut ad singulos Spiritus descendamus, *dici non debet, damnatorum hominum ministros in his molestiis esse Angelos bonos. Ipsi ut communem hanc mortalemque vitam reliquerunt, mox ab Angelis bonis omnibus deseruntur; infernalibusque tortoribus perpetuò cruciandi traduntur. ut ob id horum, non illorum Angelorum, si qua in re opus habent, ministeria expectare debeant.*

Sed odium atque crudelitas Dæmonum hoc clarius persuadet. *Cum enim incredibili odio erga miseros flagrent; quis eradat, quod in ipsorum potestatem redactos, sibi que plenè subiectos, vel ad breuissimum tempus, vel ad latum vnguem deserant? quocirca non in inferno tantum infelicibus adsunt, sed eosdem, si quando ita Deo iubente redire coguntur, sequuntur ad viuos proficiscentes; eorumque prauos conatus, quibus possunt modis promouent.*

14. Et quamuis inuiti uiuentium rebus intersint damnatorum hominum Spiritus; nunquam tamen adsunt, quin uiuentibus male uelint, suosque rebus detrimenta illis adferre desiderent. *Damnatorum* uoluntas omnis iniusta est, inquit B. Greg. 18. *Moral. cap. 1.* Ad hæc uerò bonos Angelos operas suas locare quis credet? malos recusare cui persuadebitur?

15. Pœna quædam damnatorum Spirituum hic rebus esse creditur. Quamuis enim extra infernū propter uagandi libidinem, esse percipiant: ut tamen uiuis appareant; uiuis ipsorum misera conditio innotescat, refugiant. *Superbia eorum ascendit semper.* Iam uerò ad damnatorum hominum pœnas non boni Angeli; sed Demones concurrunt. His igitur non beatis Angelis, quæ in hoc molestandi genere obseruantur, tribuuntur.

16. Mox ab ipsorum morte ut in hos Spiritus sententia iusti Iudicis fertur, miseri in Dæmonum ueniunt potestatem. Per Dæmones rapiuntur ad loca tormentorum. Per Dæmones detinentur iisdem locis. Per Dæmones cruciantur. Per Dæmones educuntur (quando exire datur) ex inferno: Et solæ molestiæ, quas extra infernum mortalibus afferunt, quæque cum molestiis coniuncta sunt, bonos Angelos, & non Dæmones habebunt authores? Hoc de damnatorum hominum Spiritibus.

17. Porro ut Spirituum damnatorum hominum administri non sunt boni Angeli; ita mali; siue *Dæmones nihil eorum, quæ cum purgandorum spirituum molestiis coniuncta sunt, efficiunt.* Omnia hæc bonos Angelos habent authores. Melior rectè sentientium opinio est, purgandos hominum Spiritus à malis Angelis pati nihil. Si uerò lateri ipsorum adhærent, dum rebus uiuentium intersunt, adeoque propemodū omnia subministrant atque efficiunt, quæ hic necessaria sunt; quomodo ab ipsis pati nihil, nulla molestia affici credi debet?

18. Viuentes quidem sequuntur Diaboli: uiuentibus molestiam pariunt: sed post in Christo mortuos, quamuis etiam purgatoriis pœnis expientur, prorsus deserunt. Ibi persequuntur; quia ruinam iisdem se sperant posse afferre: hic deserunt; quia frustra sciunt laborem omnem suscipi contra animas; de salute sua securissimas.

19. Non ignorant Dæmones horum Spirituum conditionem. Non ignorant quas ob causas redire ad uiuos permittantur. Sciunt esse ascriptos numero ciuium cælestium. Sciunt rebus ipsis singulari Dei beneficio concedi; ut citius à pœnis expediti, Deo perfruantur. In hanc rem operas suas conferrent Spiritus Nequam? Nequaquam.

Ita &

Ita à potestate Dæmonum Spiritus purgandi sunt exempti; ut neque defunctos corpore comitentur ad purgatoria loca: neq; in purgatoriis locis ullam iisdem molestiam afferat: sed nec adsint purgatorias pœnas sustinentibus. Hæc melior opinio. (Alij aliud. Vide fol. 1945. Bel. Tom. 1.) Et si quando ad superos, Dei benignitate redeunt, socios non hos, sed bonos Angelos habeant; quomodo igitur dici potest, ipsorum opera corpora formari, aliq; effici, quæ in hac molestandi ratione sunt necessaria.

Singulari Dei benevolentia, atque beneficio fit, quod hi Spiritus ad viuos redeant. Negari quoque non potest reditum hunc rarum quoddam Dei esse opus. In hoc verò vel necessariam esse Dæmonum operam, vel eadem Deum postulare dici potest, credi non debet.

Indignum est eos, qui de Diabolo triumpharunt; qui hæredes sunt regni Cælorum: qui bonorum Angelorum sunt conciues: qui tantum non sunt possessores bonorum supernorum; pendere à malignorum Spirituum auxilio: & quidem ea in re, vnde tanta tam ad bonos Spiritus, quam ad viuentes homines veniunt emolumenta.

Dum homines viuerent, opera Dæmonum nec potuerunt, nec debuerunt uti, nisi grauem Dei voluissent incurrere offensam. Res omnium sententia clara est. Deuncti iam, & poterunt, & debent? Non debent. non poterunt.

Finis primæ partis de infestis locis.

O 2

DE

